

COP D'ULL A VILAFRANCA DEL PENEDÈS

El regidor Giralt de Vilafranca del Penedès no és un cas aïllat: al contrari, és un dels homes que va creure en la possibilitat d'intentar una reforma des de dins de l'engranatge polític dels nostres pobles. I, tal com va succeir a Terrassa, El Prat de Llobregat i bastants altres llocs, es va presentar a les últimes eleccions per a regidors. Hom pot dir que, a rel de la campanya intitulada "candidatura democràtica", els vilafranquins, després de més de trenta anys, vam veure com els problemes autèntics eren airejats al carrer per homes del poble i autènticament representatius d'aquest poble. Hem cregut interessant de tenir una xerrada amb un d'aquests regidors a fi que ens parli de Vilafranca, el seu passat, el seu present i el seu futur. El regidor Giralt és vice-president de la comissió de Cultura, adscrit a la comissió de Governació i delegat de Circulació.

—Com va ser que es va decidir presentar-se a unes eleccions?

—Van ser un grup de companys els qui em van fer la proposta. Consideraven interessant participar en unes eleccions però condicionaven l'engatjament a la campanya a la presència d'uns noms concrets. Prop de quatre-cents caps de família ens ho van demanar per escrit, a cal notari. I va ser llavors quan em vaig decidir. Ens vam presentar pel terç familiar i vam guanyar amb notable avantatge respecte a una candidatura, diguem-ne, més "oficial".

—Amb quin programa?

—Nosaltres insistim en la necessitat d'una participació col·lectiva. Per tant, havíem de promoure la vida associativa tant per a participar en la gestió municipal com per a facilitar la consulta i la informació. Vam insistir en un altre punt: els problemes social-econòmics de Vilafranca no poden trobar solució sinó és en el marc de tota la comarca. El desenvolupament del Penedès creiem que ha de passar

fonamentalment per unes vies concretes: portar al límit les possibilitats vitivinícoles; assolir un nivell progressiu d'industrialització; eixamplar la participació en els béns culturals i materials; presència eficaç en els llocs on es prenen les decisions que ens afecten; preocupació especial per la joventut, perquè els joves trobin els mitjans convenients per a la seva auto-promoció: més que fer coses per ells, facilitar que ells mateixos les facin. Tot aquest programa incideix en una població fins fa ben pocs anys demogràficament estancada però amb una notable progressió des de fa un quant temps. I, naturalment, tots aquests problemes estan íntimament relacionats amb la problemàtica política del país.

—Has parlat de demografia. No és un problema greu la despoblació de la comarca?

—La comarca del Penedès és una comarca bàsicament agrícola. Per tant, i donades les actuals tendències econòmiques, és inevitable que hi hagi una disminució de gent que viu de l'agricultura. Consti que l'agricultura és una font de riquesa que es pot incrementar. Ja m'he referit abans a la necessitat de potenciar al màxim les possibilitats de l'activitat vitivinícola, la base econòmica de tot el Penedès. Però és evident que Vilafranca ha de tenir un creixement que permeti absorbir sense dificultats la immigració que procedeix de la comarca i, àdhuc, d'altres terres d'Espanya. És convenient, doncs, arbitrar els mitjans necessaris perquè això sigui així. Però, d'altra banda, també és indispensable que la comarca mantingui el seu equilibri demogràfic i, en aquest aspecte, seria desitjable una política que tendís al reagrupament poblacional. És clar, per tot això falta promoció industrial, equipaments, etc.

—Quins problemes planteja la presència d'immigrants no-catalans?

—En primer lloc, cal dir que tant la començada expansió demogràfica que ja he comentat com el fenomen migratori fa que necessàriament hagin de plantejar-se amb tot el rigor possible les qüestions d'urbanisme. D'altra banda, és de justícia prestar atenció als problemes econòmics, culturals i humans dels immigrants que, a no dubtar, creixeran en nombre, en créixer la dinàmica social i econòmica de Vilafranca. Cal aconseguir que la nostra comunitat sigui també la seva. En aquest aspecte, preconitzem una atenció especial del municipi envers les classes socials més dèbils.

—No heu parlat de la migració dels penedesencs cap a Barcelona...

—Fins fa pocs anys ha estat considerable. I àdhuc podria retreure's als dirigents vilafranquins d'anys enrera que no haguessin fet res per deturar-ho. Un estudi publicat l'any 1963 po-

sava de relleu que a Barcelona hi havia 18.000 penedesencs. Això vol dir que Vilafranca, durant molt de temps, no ha tingut prou capacitat per assimilar aquesta migració interior. És evident que no tots 18.000 haguessin pogut integrar-se a la capital comarcal però sí que hauria estat possible en una gran part. I avui tindriem un nivell de població a Vilafranca de 25.000 a 30.000 habitants que fóra el mínim per a poder plantejar-se els problemes amb més profunditat. En l'actualitat la població de Vilafranca es pot calcular en uns 19.000 habitants.

—Quin paper creieu que ha de jugar Vilafranca dintre del marc de la comunitat catalana?

—Aquest va ser un altre dels punts essencials del nostre programa. Estem convençuts que els vilafranquins no podem trobar l'acompliment social de la pròpia personalitat sinó és en el marc d'una clara consciència catalana. I, per això, ens proposàvem i ens proposem participar activament en la promoció de la cultura catalana en tant que és expressió de la manera d'ésser de tot un poble.

—Després d'aquesta visió panoràmica dels problemes de Vilafranca i la seva comarca, podríem parlar dels problemes més concrets que la capital té plantejats...

—El creixement demogràfic que he al·ludit ha fet créixer, també, les necessitats d'escolarització. Aquest podríem dir que és el problema més urgent que tenim plantejat a Vilafranca. Fins ara s'ha anat resolent però si en el temps previst no entra en funcionament una nova escola a construir dintre del Pla d'Urgències de Construccions Escolars és possible que es produeixi un dèficit bastant difícil de resoldre. D'altra banda, hi ha el fet que pel curs 1975-76 hem de disposar d'una escola professional, per als estudiants que no vulguin seguir el Batxillerat Unificat Polivalent. Pensem que això també seria fàcil d'aconseguir ja que a l'actual Institut de Batxillerat hi ha molt material de tallers, ja que abans havia estat Institut Tècnic Laboral. Ara estic enllestint una proposta per anar a la creació d'un patronat municipal on tots els interessats ens hi trobem i cerquem solucions coordinades al problema educatiu.

—No és també molt necessària la construcció de noves llars davant de l'actual creixement demogràfic?

—Sí, cal preveure noves zones residencials però l'Ajuntament ja ho va fent. També hi ha aprovats alguns polígons industrials. El que passa és que s'han d'acabar de posar a la disposició de les empreses que s'hi vulguin instal·lar. Això vindrà una mica urgent per la saturació de la zona barcelonina i també per la major facilitat

Un problema: poder fer front a les creixents necessitats educatives.

Un objectiu: aprofitar al màxim les possibilitats vitivinícoles.

Una decisió: acompliment de la personalitat col·lectiva dins del marc d'una clara consciència catalana.

Un desig: augmentar la participació popular en les tasques polítiques i culturals; donar a la gent jove possibilitats d'auto-promoció.

de comunicacions que ha suposat la construcció de l'autopista.

—Què representa socialment aquesta autopista?

—Doncs que estem a trenta-cinc minuts de Barcelona i això ens permet una comunicació molt intensa no tan sols pel que fa referència al tràfec de mercaderies sinó també al nivell de relacions humanes. Això té molta importància pel que fa a l'àmbit cultural. I l'autopista cobra més importància si tenim en compte que la RENFE no està a l'altura de les necessitats de Vilafranca. No ens ofereix, ni ara ni abans, el servei que cal. S'ha parlat amb la RENFE de tot això però, pel que sembla, la RENFE ha dit que entrava dins dels seus projectes millorar els serveis amb Vilafranca però no ha parlat de res en concret.

—Abans hem parlat de la importància del vi. Existeix l'ajuda necessària per a aquest sector?

—Bé, hi ha el Consell Regulador de la Denominació d'Origen que des del punt de vista tècnic i de qualitat garanteix els vins. És possible que encara quedin per resoldre alguns pro-

blemes d'estructura social: hauria de fer-se algun tipus de concentració de la terra ja que aquesta estava excessivament fraccionada. I, a més a més, la gent del vi ja està convençuda que amb la vinya no n'hi ha prou. Fa falta una industrialització complementària. No crec que ens convingui la gran indústria, i ni tampoc l'estructura de la comarca no ho permet. Més aviat empreses manufactureres de tipus mitjà.

—Es pot parlar de cooperativisme?

—Fins fa pocs anys, per exemple, estàvem en dèficit en relació a l'expansió del cooperativisme a la part baixa del Penedès i al Camp de Tarragona. Funcionaven alguns sindicats agrícoles però, més que res, feien la viu-viu. Però últimament s'ha creat la Cooperativa de Vinaters del Penedès que funciona amb molta empena. En l'actualitat, ja té dos cellers, dues instal·lacions en dos edificis diferents, i em penso que pot fer molt per tal d'arribar al límit de la valorització dels vins del Penedès. I és possible que la Cooperativa hagi estat un estímul pels antics sindicats que també ara volen entrar en una fase de renovació.

—Per acabar, podríem parlar una mica de la situació cultural de Vilafranca...

—La realització més sòlida i peculiar és el Museu de Vilafranca. També a través de la Caixa d'Estalvis s'organitzen força actes culturals. D'altra banda, la revista "TOTHOM" fa una bona tasca de promoció cultural. L'altre setmanari, de tipus oficial, té un contingut més pobre. Que no els sàpiga greu, però és així. I després hi ha unes quantes entitats que són més d'esbarjo que de cultura, encara que alguna vegada organitzin concerts o alguna representació teatral. Però, evidentment, ens falta alguna entitat de pes. El Museu no ho pot fer tot.

—Però vós sou el regidor de Cultura...

—Sí, però jo sóc del parer que l'Ajuntament ha de patrocinar i impulsar més que organitzar. En tot cas, es pot posar la Casa de Cultura de l'Ajuntament a disposició de qui la vulgui fer servir. Però no crec que s'hagi de monopolitzar l'actuació cultural. Són preferibles les iniciatives col·lectives.

Aquesta no és pas l'opinió de molts altres regidors de Cultura. I perquè el que ens ha dit el regidor Giralt de Vilafranca ens sembla important i real, és pel que desitgem que pugui acomplir el seu programa, el programa que avalen tantes signatures i que, per tant, no és producte fortuït sinó expressió de la voluntat d'un poble o, com a mínim d'un ampli sector del poble.

Montserrat MINOBIS

NOVETATS CATALANES DEL MES

AYMÀ, S. A. Editora

EL SOLITARI, Eugène Ionesco, traducció de Joan Oliver. Biblioteca «A tot vent», 168. 192 pàgines, 175 ptes.
PROVERBIS D'ACÍ I D'ALLÀ, Josep Carner. Col·lecció «Ossa menor». 144 pàgines en tela.

EDITORIAL BARCINO

ELS FURS DE VALÈNCIA II, a cura de G. Colon i A. Garcia. Col·lecció «Els nostres clàssics», 105. 274 pàgines.
MANUAL DEL BOLETAIRE CATALÀ, V. Serrano. Col·lecció Popular Barcino. 144 pàgines, 100 ptes.

BIBLOGRAF, S. A.

QUADRES DE FONOLOGIA CATALANA per a l'ensenyament de la lectura i l'escriptura, Marta Mata i Josep Cormand, de l'Escola de mestres «Rosa Sensat».

CURIAL, Edicions Catalanes

ELS MARGES/1. Dirigida per Joaquim Molas. La primera revista de llengua i literatura catalana. 175 ptes.

EDICIONS DESTINO

NOTES PER A SILVIA, Josep Pla (volum 26 de l'obra completa). Diari íntim de Josep Pla: la continuació de l'extraordinari «Quadern Gris».
LLIBRE DE LECTURA, Josep M. de Sagarra. La sensual passió d'un escriptor que respira el contacte directe de la terra.

EDICIONS 62

PER COMPRENDRE PIAGET, M. A. S. Pulaski. «Llibres a l'abast», 117.
LA PSICOANALISI, Emili Mira, a cura de Ramon Vidal-Teixidor. Col·lecció «Antologia catalana», 73.
LA MEVA CONCEPCIÓ DEL MÓN, Bertrand Russell. Col·lecció universal de butxaca «El cangur», 5. 80 ptes.
SEMPRE ENDAVANT CHARLIE BROWN, Schulz. Col·lecció «Còmics», 16. 160 ptes.
TARTAN DELS MICOS CONTRA L'ESTRETA DE L'ENSANXE, Terenci Moix. Col·lecció «El galliner», 24.
HAMBURG, Vicent Andrés Estellés. Llibres de l'escorpi/poesia.

EDITORIAL LAIA

QUINZE SÓN QUINZE, diversos autors. Col·lecció «El nus», 18. 216 pàgines, 200 ptes.
GUILLEM TELL: UNA HISTÒRIA EXEMPLAR, Max Frisch. Col·lecció «El nus», 17. 120 ptes.

EDITORIAL NOVA TERRA

PAULINA 1880, Jean-Louis Louve. Col·lecció «J.M.» de novella, 21.

EDITORIAL PÒRTIC

SEIXANTA ANYS D'ANAR PEL MÓN, Eugeni Xammar. Converses amb Josep Badia. Col·lecció «Memòries», 14. 582 pàgines amb il·lustracions.
ANDREU NIN, volum III del marxisme a Catalunya 1919-1939, Víctor Alba. Col·lecció «Nàrtex», 250 pàgines.

EDITORIAL SELECTA (CATALÒNIA)

ANTOLOGIA POÈTICA D'ANGEL GUIMERA. Tria i pròleg de Pere Gimferrer.

EDITORIAL TEIDE

FEM MATEMÀTICA, Maria Rúbies. Fitxes de treball, amb material retallable. 1.º E.G.B. a tot color. 180 ptes.
EDAFOS, Equip pedagògic Teide. Temes de ciències naturals. 4.º E.G.B. a tot color. Gran format. 145 ptes.
MÓN I POBLES, Ballbé, Gassiot, Vergés. Temes de geografia i d'història. 6.º E.G.B. a tot color. Gran format. 200 ptes.

DE VENDA A TOTES LES LLIBRERIES

LLEGIU LIBRES EN CATALÀ!

fitxes
oriflama

EL PLE MUNICIPAL

1. QUÈ ÉS EL PLE MUNICIPAL?

El Ple municipal és la sessió pública i periòdica que celebra l'Ajuntament en ple, per deliberar i prendre decisions. L'Ajuntament ple era, a la llei del 1935, l'organisme superior d'administració local amb facultats de control i fiscalització de l'actuació de la permanent i de l'alcalde. Les seves funcions a la llei vigent es limiten a la deliberació i presa de determinats acords (vegeu 1.5.) amb una limitada facultat de ratificació d'acords de la permanent i sense cap mena de jerarquia sobre els altres organismes.

1.2. - CARACTERÍSTIQUES DEL PLE.- Es celebra a la sala de sessions de l'Ajuntament, com a mínim cada trimestre. En els municipis d'una certa activitat és mensual. Convocats per l'alcalde, hi assisteixen els regidors i el secretari. El públic assistent no pot intervenir-hi en cap moment. Necessàriament els plens han d'ésser públics, excepte quan l'alcalde disposi el contrari "per raons d'ordre públic, prestigi de la corporació o captivament d'alguns dels seus membres" (art. 296 de la Llei de Règim Local). A la pràctica, no s'acostuma a fer ús d'aquesta facultat. Els plens poden ésser ordinaris i extraordinaris.

Ple ordinari.- L'alcalde ha d'enviar la convocatòria almenys vint-i-quatre hores abans amb l'ordre del dia. A partir de la convocatòria, els regidors tenen a la seva disposició els expedients dels temes que s'han de tractar. Per consultar qualsevol altre assumpte cal demanar-ho per escrit a l'alcalde. No es poden treure de l'Ajuntament expedients ni documents. Els regidors poden presentar esmenes als projectes sol·licitant-ho per escrit abans que no es discuteixin. Si es vol enviar propostes, cal fer-ho amb temps suficient. Les preguntes o interpellacions que vulgui formular un regidor cal que les anunciï a l'alcalde, verbalment o per escrit, abans del ple.

Ple extraordinari.- El convoca l'alcalde o bé la tercera part dels membres que legalment constitueixen l'Ajuntament. En aquest tipus de plens no hi ha l'apartat de pres i preguntes.

En tots dos plens, l'assistència dels membres del Consistori és obligatòria. En cas d'impediment han d'excusar-se a l'alcalde. Hi ha previstes unes multes —pràcticament simbòliques— en cas d'absència injustificada. Els plens són fixats en primera i segona convocatòria. Per a la primera cal majoria, és a dir, la meitat més u. Per a la segona, és suficient que hi hagi un nombre determinat de regidors amb l'alcalde o substitut legal i el secretari.

1.3.- PROCEDIMENT.- S'inicia el ple amb la lectura per part del secretari de l'acta de la sessió anterior. A continuació és aprovada o no pel consistori, segons que s'opini que reflecteix o no fidelment els debats. Si quan es llegeix l'acta algú troba que no queda reflectida prou clarament la seva opinió pot demanar que s'esmeni. Les actes han de signar-se per part dels regidors que assistiren al ple dintre dels vuit dies següents de la seva aprovació. El llibre d'actes no pot sortir de l'Ajuntament per cap motiu.

Seguidament es plantegen els diferents temes que van passant a discussió. Si ningú no demana la paraula, els assumptes queden aprovats per unanimitat. Els temes poden quedar pendents, "sobre la taula", a petició de qualsevol regidor, excepte si l'alcalde els declara d'urgència. Si d'un afer concret es fan votacions parcials, han de practicar-se abans de fer la votació del dictamen en bloc. Els regidors necessitaran la vènia de l'alcalde per a fer ús de la paraula. No s'admet cap altra interrupció que la de l'alcalde, que pot cridar l'atenció quan el qui té la paraula s'aparta del tema que s'està discutint.

Es ilegal la celebració dels "plenillos", és a dir, reunions prèvies als plens on es discuteixen els temes i s'acorden les actituds que cal prendre. És un falsejament del debat públic. La pràctica d'aquests "plenillos" està molt estesa i és segurament un dels primers vicis de l'administració que els regidors han d'eliminar, per retornar als plens tot el seu valor de debat combatiu. Els acords presos a cada acta han d'exposar-se al Tauló d'Edictes,